

Pohyb je zákonem stvoření

Tento spis je snahou o rozvoj nové vědy v souladu s Poselstvím Lásky a Pravdy.

Na tomto spisu se pracuje a není dokončený...

V části [Co říká Poselství](#) jsem shrnul některé kameny z Poselství na nichž lze stavět nové pochopení zákonů stvoření, tedy zákonů pohybu i záření. Je k tomu potřeba poctivě procítit celé Poselství a ne jen tyto úryvky.

Příčiny a důsledky pohybu

Život, skutečný život je něco dokonale samostatného, dokonale nezávislého. ... To je však pouze a jedině v *Bohu!* ... neboť je prostě jen jedno Světlo a jedna Síla: *Bůh!*

... živoucí Světlo, živoucí Síla nemůže zamezit *vyzařování*. A *toto vyzařování skrývá všechno nutné pro stvoření*.

Vyzařování však není Světlo samotné!

... Síla vyzařování je v blízkosti Světla samozřejmě největší, takže tam nemůže být žádný jiný pohyb než bezpodmínečný, neochvějný *pohyb kupředu*, který ve vyzařování spočívá. Tak jde to daleko od Boha, do bájných dálav, jejichž rozsah si lidský duch není schopen představit.

Avšak tam, kde pak toto bezpodmínečné ražení vpřed, které se rovná trvalému obrovskému tlaku, konečně jednou poněkud povolí, nastane v doposud jen kupředu raženém pohybu způsob *krouživý*. Tento krouživý způsob je vyvolán tím, že současně působící přitažlivost živoucí síly přitáhne znovu zpět všechno, co bylo vymrštěno přes hranici úplného vyzařování až k bodu, kde převládá jen vpřed ražený pohyb. Tím vznikají krouživé pohyby v *elipsovité* formě, protože to přece není *žádný vlastní* pohyb, nýbrž toto je jen přes určitý bod uskutečnivší se vymrštění s následným opětovným zadržením vyvolaným přitažlivostí, která spočívá v Síle, tedy v Bohu.

V těchto krouživých pohybech, u kterých povolil obrovský tlak bezprostředního vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z něj zase určitá sraženina.

Sraženina klesá hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, je však stále ještě zadržována všepronikající přitažlivostí Síly, avšak obsahuje současně stále ještě dostatek hnací síly vyzařování, čímž povstává opět nový, vždy v jiné, ale zcela určité hranici setrvávající krouživý pohyb. Tak následuje sraženina za sraženinou, vzniká v nich jedna elipticky kroužící rovina pohybu za druhou, nahromadění a nakonec vznikají vždy pevné formy, stále více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho ohromného vpřed ženoucího tlaku.

Takto vzniklá odstupňování dávají úrovně, ve kterých se sjednocují a drží určité druhy, podle stupně jejich ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již popsal ve svém Poselství, jakožto velkou základní úroveň duchovna na nejvyšším místě ve stvoření, dále pak na ni navazující bytostné, jemnohmotné a nakonec hrubohmotné s jejich mnohými odstupněnými. Že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejbližší, poněvadž jsou mu nejpodobnější, je samozřejmé, protože na takové musí přitažlivost živoucí Síly působit nejsilněji.

... K této jsoucí Božské sféře pod pro lidského ducha nepochopitelným tlakem nejbližší blízkosti živoucí Síly patří jako nejzazší hranice a bod zakotvení vlastní hrad Grálu, který lze také považovat za konečný protipól. Stojí tedy ještě v kruhu Božského, trvá proto od věčnosti a zůstává nezměněn po celou věčnost, i kdyby se někdy stvoření muselo rozpadnout v trosky.

... Teprve když Bůh ve svém chtění vyslal veliká slova: „*Budiž Světlo!*“, vystřelily paprsky přes doposud chtěnou hranici dál do světlo postrádajícího všehomíra, přinášejíce pohyb a teplo. A tím nastal počátek stvoření, které zrodilo lidského ducha, aby se mu stalo domovem. Bezprostřední vyzařování Světla může plodit *jen* dokonalost. Avšak ve změnách tohoto prvotního tlaku, které vznikají vždy dalšími vzdalováními se, slábne tato původní dokonalost, protože se v pokračujícím ochlazování trvale odlučují jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota v dokonalosti vyžaduje *tlak Božího vyzařování v jeho nejvyšší síle*, jaký je možný jen v blízkosti Boží. Tlak plodí pohyb, z něhož vzniká teplo, horko, žár. Tlak je však jen důsledkem Síly, ne Síla sama, jakož i záření vznikají jen pod tlakem Síly, nejsou však Sílou samotnou. Proto jsou záření ve stvoření také jen následkem odpovídajícího pohybu, který se zase musí řídit podle odpovídajícího tlaku. Kde tedy ve stvoření není žádné záření, tam také není žádný pohyb, nebo jak lidé mylně říkají žádný „život“. Neboť každý pohyb září a stav klidu je nicota, nehybnost, která je lidmi nazývána smrtí. ... neboť všechno, co se *správně* pohybuje v myšlení a konání, vyzařuje v hrubohmotnosti fialovou barvu.

... Podle druhu a síly chtění nebo konání je vyzařování silnější nebo slabší. ...

Může se zcela *správně* říci, že stvoření je obklopeno a prostoupeno obrovským pestrobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou však jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živoucí Síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh ve své živoucí Síle udržuje stvoření. ... Jestliže zde nejvyšší stupeň tepla dává rozžhavení *doběla*, tak je tomu také v Božské sféře, zatímco při poklesu stupně tepla pozvolna vznikají jiné barvy a všechno se v chladnutí stále více zhušťuje! ... *Bílé Světlo*, tedy Boží vyzařování, ve kterém vědomě může existovat jen Božské, *nese tedy v sobě všechny základní součásti stvoření*, které se při pozvolném ochlazování směrem dolů usazují, v pohybu se formují a zformované sjednocují, avšak do sebe již nesplývají, protože chybí k tomu potřebný tlak. Při každém stupni ochlazení vzniká určité odloučení, které zůstává zpět. Nejdříve Božské, později duchovní, pak bytostné a nakonec dále klesá jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.¹⁾

Síla samotná vytváří *tlak!* Účinek tlaku je však určován skrze odlišnost *odporu*, který kladou druhy ve stvoření. Rozdíly v odporu vyvolávají nejprve žár nebo chlad, barvy, tóny, přitažlivost nebo odpuzování, jako pohyb vpřed, jakož i tíži nebo lehkost. Právě tak všechny změny v tom. Odpor přináší tedy všechny svéráznosti k „výrazu“! Toto slovo „výraz“ ukazuje vám vlastní postup v *pravém* světle; neboť vlastnosti všech druhů stávají se skrze sílu skutečně *výraznými*, přicházejí tedy skrze tlak síly *k výrazu*, nuceně při tom *vystupují*.

Čím více nebo méně silnější je při tom *odpor* druhů, tomu odpovídající se ukazují skrze tlak vytvořená a vytlačovaná vyzařování a jejich účinky ve svých při tom se vyvíjejících zcela určitých zvláštěnostech.

Takto si to představte: Živoucí síla *jest!* Citelnou a pozorovatelnou se však stane teprve skrze odpor, který vyvolává a vytváří také tlak, stejně tak tento stává se silnějším nebo slabším. A v *tlaku* povstává všechno, co se projevuje, on je základem ke každému formování ve stvoření, které se musí podrobit rovnoramennému kříži a v něm se musí zachvívat, protože tento kříž je živoucí silou, jejíž záchvěvy vždy zůstávají ve vyrovnání pozitivního a negativního. Pozitivní záchvěvy probíhají svisle, negativní vodorovně.²⁾

Ve stvoření je všechno pohyb. Pohyb, zcela zákonitě vyvolaný skrze tlak Světla, vytváří teplo a nechává tím formy se slučovat. Bez Světla nemohl by tedy být pohyb, a člověk si proto může také představit, že pohyb v blízkosti Světla je ještě mnohem rychlejší, musí být silnější než ve větší vzdálenosti od něj.³⁾

Z výše zmíněných textů vyplývá, že je potřeba postupovat od příčiny k důsledku v tomto pořadí:

1. Bůh

1. Slovo, Světlo, Síla, Počátek i Konec, který vyvolává:

2. Tlak, který budí pohyb a projevuje se podle odporu již stávajícího pohybu

3. Pohyb

1. Proudění různého druhu a mohutnosti, přímé a krouživé, pulzující dýcháním, které vyvolává záření a všechny další projevy bytí

2. Vše, co z **Boha** existuje a Jím je oživováno a k Němu se v koloběžích navrácí

Je **Bůh**, Zdroj, Stvořitel a Jeho vyzařování, tedy pohyb vyvolaný Jeho Silou, které lze rozdělit směrem od nejmohutnějšího k nejslabšímu na

- Boží sféru
- Stvoření
 - Čistě duchovní
 - Duchovní
 - Bytostné
 - Jemnohmotné
 - Hrubohmotné

Pohyb je tedy základní stavební jednotkou a zákonem všeho kolem **Boha**, tedy i celého stvoření. Pohyb navíc působí na jiný pohyb, což dnešní věda nazývá působením „síly“. Ve stvoření však není „síla“, ale pohyb vyvolaný Silou Boží, tedy záření.

Co se pohybuje?

Mohu se ptát: co se to tedy pohybuje?

Jelikož my samotní (naše duchovní forma i se všemi těly) jsme složeni z pohybu, tak není jednoduché na tuto otázku odpovědět. Vše, co známe je totiž pohyb, a jistě uznáme, že pohyb se opravdu pohybuje. Existuje tedy nějaká „látka“, která se pohybem přenáší? Pohybem se přenáší pohyb na jiný pohyb neboli na sebe působí.

V době, kdy stvoření ještě neexistovalo a byla jenom věčná Boží sféra, nebyl na místě dnešního stvoření žádný pohyb, tedy světlo. Tvůrčí Vůle Boží pak vnesla *Budiž Světlo!* na hranici, do Hradu Grálu, aby vyvolalo svým tlakem Síly pohyb a vznik stvoření.

Můžeme tedy říci, že na určitém místě či v určitém prostředí pohyb buď je nebo není. V Boží sféře a stvoření je však pohyb všude. Kolem jejich hranic pohyb není, což je však také mimo naše možnosti chápání.

Pojmy prostoru a času vznikají až různými pohyby a liší se pro různě silné pohyby (úrovně).

Pokud tedy tlak Síly vyvolává pohyb, pak tedy na „co“ tlačí? Musí to být „něco“ jednoduchého, protože pohybem „tohoto“ pak vše vzniká. Není to tedy nic složeného a nemá to tedy žádné částice, ale jen schopnost se pohybovat. Jedinou vlastností této „látky“ je tedy možnost pohybu a zároveň umožnění jeho ideálního průběhu. Jde tedy o ideální kapalinu (supratekutinu) ve smyslu dnešní vědy? Připadá mi to dost blízko tomuto pojmu, až na to, že tato „látka“ nemá žádnou hustotu ani jiné materiální vlastnosti. Je tedy nestlačitelná a tlakem je pouze přesouvána, tedy uváděna do pohybu. Mohli bychom snad říci, že je to samotné místo, prostor (objem), který se pohybuje, tedy proudí. Je jenom jedna tato „látka“ a abychom ji odlišili od všech jejích projevů, nazvěme ji pralátkou.

Tady a teď

Je pro nás přirozené přemýšlet v pojmech prostoru a času. Obojí je ale vztaženo k pozorovanému či prožívanému prostředí a je tudíž důsledkem pohybu, který toto prostředí prostupuje.

„Jaký jsi člověče?“, ptá se nás Pán. Žít přítomnost je umění a taky jenom přítomnost je to, co existuje, tedy nyní na určitém místě. Minulost plyne v přítomnosti jako záznamy a důsledky. Budoucnost vyplyne z přítomných příčin a lze ji tedy odhadovat, podle současných poměrů, přestože její skutečná podoba je ovlivněna také svobodnou vůlí duchů.

Prostor si představíme pomocí něčeho, co ho vymezuje, tedy pohybu. Přesto můžeme říci, že na určitém místě stvoření je jistý pohyb. Musíme tedy oddělit pohybově nezávislé pojmy jako určité místo či prostředí a přítomnost od pohybově závislých pojmů jakými jsou prostor a čas (důsledky pohybu).

Čas. Míjí skutečně? Proč při této zásadě narážíme na překážky, chceme-li myslet dále? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je *nesprávná*, neboť *čas stojí!* Ale my spěcháme vstříc! My se ženeme do času, který je věčný a pátráme v něm po Pravdě! Čas stojí. Zůstává týž dnes, včera i za tisíc let. Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný! ⁴⁾

Pohyby světla procházely sférami jako stejnoměrný zdravý dech. Pravidelně se opakovaly jako vlnobití mocného koloběhu krve. Bez prostoru a času, jak se to tu všechno zdálo, tepal přece i zde v této blaženosti rytmus zákonitě se spolehlivostí Božské dokonalosti. Lidský duch tu nenalézal slov, aby vylíčil tento dech Božského života, nebo označil jeho účinky. Pohyby světla jsou prazáklady světelných hodin, které způsobují velké všeobsáhlé, světodějné Boží události a zjevení. ⁵⁾

Druhy pohybů

Při proudění pralátky dochází ke vzniku hierarchických koloběhů, čili různě velkých věncovitých vírů, které jsou napájeny výživovými proudovými vlnami proudícími v nadřazeném koloběhu. Vše navíc pulzuje či dýchá přílivem posily (nádech) od Boha z Grálu a odlivem zpracovaných proudů (výdech) zpět k Bohu. Pohyby proudění na sebe vzájemně působí, posilují se, slučují, nebo brzdí, rozdělují. Tím vzniká odpor proudící formy na její okolí a výraz či vyzáření přijatých proudění do okolí.

... vesmírem s těmito pronikavě pulzujícími proudy, které jako všechno ve stvoření se oválně ⁶⁾ pohybují. ⁷⁾

⁸⁾ Odshora až sem ⁹⁾ je v činnosti jen *dolů* a *vzhůru* směřující proudění Božských vln Světla. Teprve v hradu Grálu nastává v tom změna a mimo hrad směrem dolů proudící začíná pak *kroužení*, které všechna stvoření vyvolává, hýbe jimi. Sestupnými a vzestupnými vlnami jsou také zde *udržována!* Takový je velký obraz formy všech pohybů.

...

Ti doposud mnou takto označení ¹⁰⁾ jsou ve svém působení učiněnou formou *sestupně* a opět *vzestupně* proudících vln Světla, kteří tedy stojí spojeni v přímé linii nebo řetězu s hradem Grálu. Nejsou to *krouživé síly!*

... Také krouživé síly jsou ve svém působení zformovány, avšak jsou jiného druhu, který mohl

povstat teprve skrze *křížení* záření. ...

Tento krouživý pohyb má svůj vznik, tedy svůj počátek v oddělení pozitivního od negativního, tedy aktivního od pasivního, které se odehrává v hradu Grálu a tím, co jsem na začátku mého dnešního vysvětlení označil jako *změnu proudů*, která nastává skrze oddělení v hradu.

S nastalým ochlazením záření Světla odděluje se pozitivní od negativního a vytváří se tím *dva* druhy záření, zatímco až ke hradu Grálu je v činnosti jen *jeden jednotný* paprsek ve svém působení a vytváří Božskou sféru, ve které všechno formou učiněné v sobě nese pozitivní a negativní harmonicky spojené. ¹¹⁾

Bůh je také *Kříž Pravdy*, který je jako Jediný soběstačný a nepotřebuje výživu. V Kříži je harmonicky spojeno v rytmickém pulzujícím koloběhu:

- *aktivní svislé rameno* které budí a vydává ve Vůli vycházející záření ven
- *pasivní vodorovné rameno* které přitahuje a přijímá v Lásce zapadající záření dovnitř

A tento živý Kříž se pak zrcadlí či odráží v Jeho vyzařování, ve všem, co z něj proudí jako řeka života, která nese nejjednodušší a nejmenší částičky i z nich složené větší formy, které pulzující proud nutí k nádechu a výdechu, čímž se rytmicky zvětšují a zmenšují a vyráží tím do okolí proudy vyzařování, jako odraz jejich vnitřní povahy. Dýchání také umožňuje přijmout výživu nebo živu z nosného proudy a doplnit tak vyzářené proudy. Tato zářící proudící řeka může být označena jako pralátka, éter ¹²⁾, akáša ¹³⁾, esence či podstata ¹⁴⁾. Tento mohutný proud se postupným vzdalováním od Boha rozvětluje a rozděluje na menší a menší, až se nakonec opět pospojuje do větších a větších proudů v návratu k Bohu. I v našem pozemském těle je pak odraz tohoto proudění v podobě koloběhu krve.

Máme tedy největší, menší i nejmenší části. Všechny vymezují prostor i čas svého druhu.

Jasnovidně bylo přijato, že i ta nejmenší částice (kvantum) pak odráží princip koloběhu tím, že v ní je nejmenší možný proud uzavřen do podobného koloběhu, jako tornádo jdoucí kolem pomyslné středové osy, kolem které se vnitřní proudění stáčí, aby v opačném směru obkroužilo vnitřek vnějším prouděním a uzavřelo se do opakujícího se děje, přičemž také dýchá v rytmu proudění řeky, ve které pluje a tím si doplňuje vnitřní pohyb, který neustále vyzařuje do okolí. Toto pulzující srdíčko, jako stavební atom, už nemá další vnitřní částice, ale jen proudění. Vnitřní „nálevkou“ jdoucí ve směru své osy, přijímá či nasává výživu okolního proudění na jednom konci, část zapracuje do svého proudění k oživení a zbytek na druhém konci vydá ven. Kolem osy se jako proudící celek také otáčí a to při pohledu ve směru proudění přijímané vnitřní výživy buď doleva nebo doprava.

V Boží sféře nezůstávají tyto atomy samostatně, ale vytváří základní jednotky, skládající se ze čtyř atomů ve tvaru rovnoramenného kříže. Dvojice této čtveřice pak tvoří ramena kříže, v nichž se spolu otáčí kolem stejné osy, ale opačně, vzájemně zrcadlově otočené vůči středu kříže. Aktivní svislé rameno je z dvojice nasávající uprostřed kříže a vydávající z něho ven. Pasivní rameno zase naopak z dvojice nasávající z venku kříže a vydávající v jeho středu, což převezme aktivní rameno, z něhož opět proudy výživy převezme venkem pasivní rameno v koloběhu. Tak představuje tato křížová pračástice neutrální celek.

Na konci Boží sféry v Hradu Grálu pak díky působení Božího Syna Imanuele, může část Jeho záření pokračovat dál do stvoření. Přitom protéká od Imanuele ke Králi stvoření Parsifalu skrz posvátnou nádobu Grál, kde dochází ke změně záření.

Bylo pozorováno, že neutrální pračástice z Boží sféry vstupující do Grálu se v něm v jasném třesku rozpadnou na aktivní a pasivní rameno a tak z Grálu vstupují do stvoření, kde už se znovu do kříže nesloučí, protože k tomu není dostatečný tlak proudění, ale přitahují se jako pasivní (ženský) ¹⁵⁾ a aktivní (mužský) ¹⁶⁾ princip a vytváří ve stvoření společně daný druh, který je daný rychlostí proudění

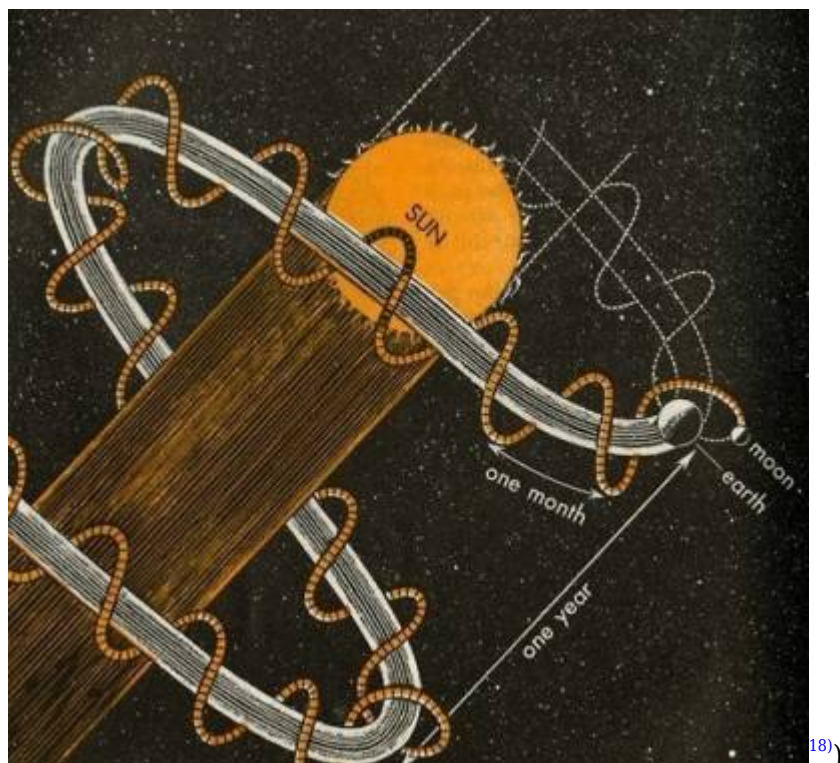
a tedy jase, který vzdalováním se od Boha slábne. Takto se tedy liší neutrální éter v Boží sféře od o neutralitu usilujícího éteru ve stvoření.

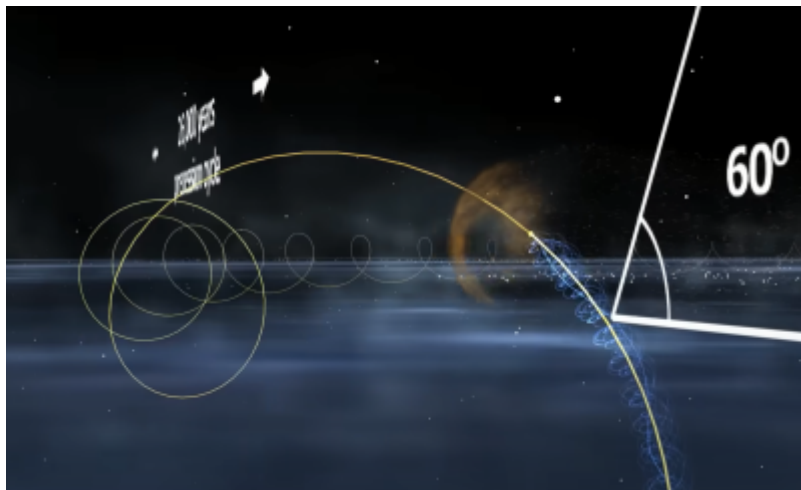
Vlny

Pohyby sluncí a planet

A opět počalo tkaní světelných proudů. Široký paprsek sjel se shora dolů a pronikl krychlí pozdějšího stvoření. Tento paprsek byl podobný cestě a zjasnil zářivým světlem všechno okolí až do nejzazších hlubin. Tam však byla tma. V nočním šeru vřela hutnost tohoto obrovského světa valícího se v hvězdných kruzích předepsanými cestami.

Mohutnými silami záření a vyrovnávajícími proudy pohybů byly drženy ve směru ustanoveném Stvořitelem, kolem něhož opisovaly eliptické kruhy. Jako velká kvočna shromažďuje kolem sebe mnohá kuřátka, tak shromažďovalo zde jedno obrovské ohnivé těleso sedmero zářících sluncí kolem sebe. Tyto byly pozemsky měřeno tisíce a statisíce světelných roků vzdáleny jedno od druhého a byly opět menšími slunci, a svými systémy ve středu svého kruhu a původu, pohybovaly se všechny v rytmických koloběžkách kolem sebe a kolem svého mateřského slunce. Z celého kosmu zazníval k duchům hromový, hučící zpěv písňe pohybu. ¹⁷⁾

Video

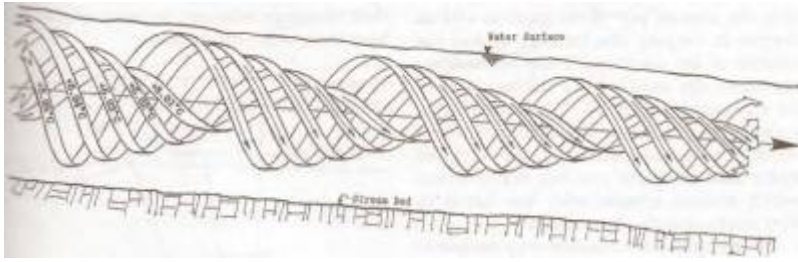

Video

Šroubovicová lana v plazmě

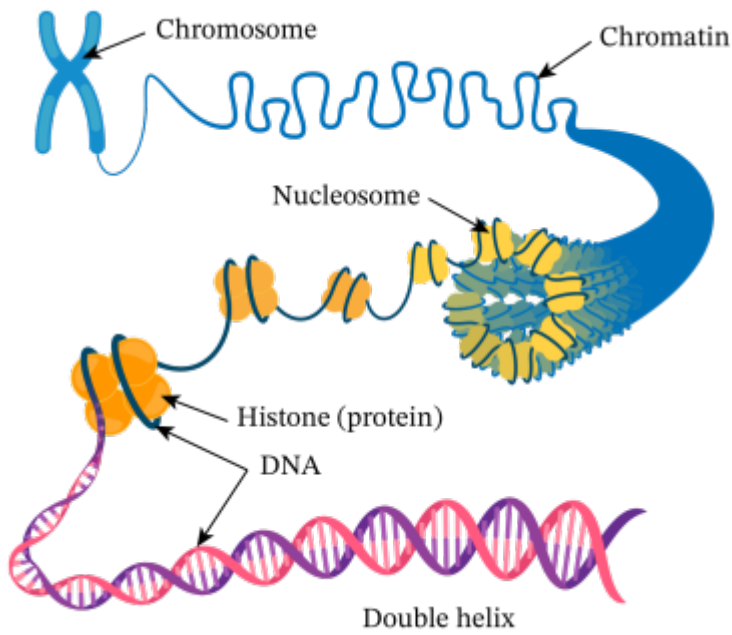
Vířivé proudy vodních toků

Podle pozorování pana Schaubergera ¹⁹⁾ dochází ve zdravých svěžích potocích a řekách ke střídání levotočivých a pravotočivých svazcích proudů (proudové lano), které jsou sladěny kolem středu toku, kde jsou vířivá vlákna proudů nejrychlejší, nejchladnější a krouží kolem středu toku nejbližší a kolem nich následují teplejší a pomalejší vlákna, která krouží kolem středu toku dále:

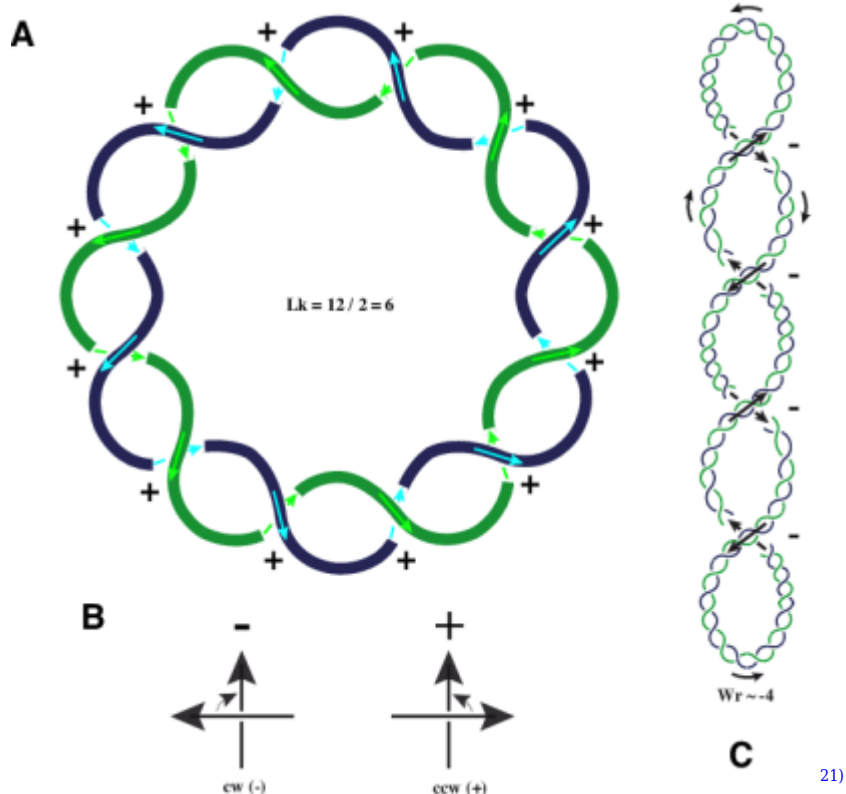

Vířivé proudění základních stavebních jednotek - éteru

Genetické šroubovice

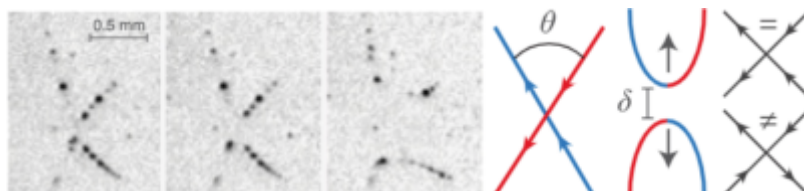
20)

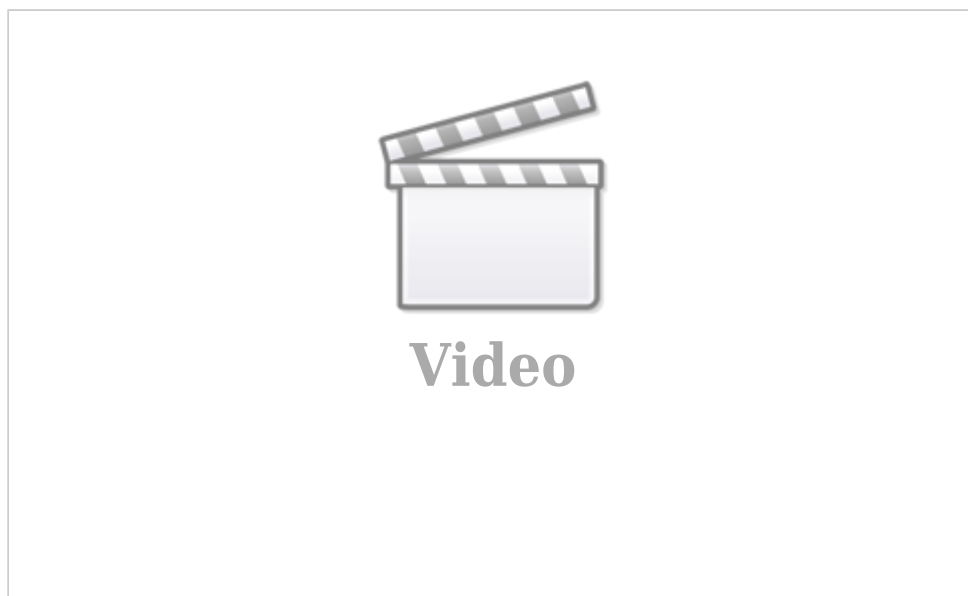
Křížení proudění a krouživé přepojení

Pokud se potkají proudy a vzájemně se zkříží, dochází k jejich krouživému přepojení.

Pozorujeme to v malém, například v supratekutém Helium:²²⁾

i velkém, například v kosmických magnetických siločárách:

Vzájemné působení pohybů

Svobodná vůle

Vědomí a vývoj

Vylití Síly a udržení stvoření

Za vylití Ducha Svatého nelze chápat, že tento Duch bude rozdělen a vyléván, nýbrž že Duch Boží vylévá své záření dolů na celé stvoření, přičemž Grál je prostředníkem! V Den Svaté Holubice nechává Duch Boží skrze akt vůle proniknout do stvoření osvěžující pohyb, v němž spočívá možnost jeho obnovy.

Tento děj projevuje se v té části Hradu, která tvoří hranici mezi Božským a čistě duchovním, bezprostředně se formujícím aktem vůle Božího Ducha, vznášejícím se při tom jako Holubice nad Svatým Grálem! Současně otevírá se brána Hradu, která vede dolů do stvoření, aby skrze ni pronikl tlak záření do všech částí světa. ²³⁾

Jeden světový rok je nyní u konce a počátek nového roku stvoření nastává v této hodině. Jest to den Páně. ...

Slavnost Svaté Holubice, Slavnost díků a Slavnost radosti, v níž Bůh, Pán sklání se opět milostiplně ke stvořením, aby jim poskytl možnost k dalšímu trvání.

K dalšímu trvání. Neboť bez tohoto přílivu síly by se muselo brzy v sobě rozpadnout celé stvoření a zhroutit se. Z tohoto důvodu přináší tato hodina Život, Život každému tvorů. ²⁴⁾

1)

Poselství Grálu - Život

2)

Doznívání k Poselství Grálu II - Plamen učedníků

3)

Hlas 12 - Strnulost

4)

Poselství Grálu - Probudte se!

5) 17)

Maria z Magdaly

6)

eiförmig = vejčitě, vejcovitě, ve formě vejce

7)

Poselství Grálu - Člověk ve stvoření

8)

V Božské sféře od Boha

9)

ke Hradu Grálu

10)

bytostné

11)

Doznívání k Poselství Grálu - Kruh bytostného

12)

Aether, ze starověké řečtiny: Aithér, z aitheins, což znamená „hořící“ nebo „zářící“

13)

Ākāśa, ze sanskrtu: ākāśa, आकाश. Kořen kāś znamená „zářit“ nebo „svítit“ a ā je předpona intenzity,

což naznačuje „všezářící“ nebo „všudypřítomný“ prostor.

¹⁴⁾

Wesen německy

¹⁵⁾

jing

¹⁶⁾

jang

¹⁸⁾

[Vy a věda: Věda pro lepší život \(You and Science: Science for Better Living - 1960](#)

¹⁹⁾

Callum Coats - Živoucí energie: Pojednání o konceptech týkajících se teorií Viktora Schaubergera - 2001

[\(Living Energies: An Exposition of Concepts Related to the Theories of Viktor Schaubberger\)](#)

²⁰⁾

[The Human Genome](#)

²¹⁾

[Closing the DNA replication cycle: from simple circular molecules to supercoiled and knotted DNA catenanes](#)

²²⁾

[Reconnection scaling in quantum fluids \(](#)

pdf

)

²³⁾

[Nezařazené přednášky - Letnice - 1931](#)

²⁴⁾

[Nezařazené přednášky - Slavnost Holubice 1931](#)

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/projekty/veda/pohyb/start>

Last update: **17.01.2026 21:03**

